

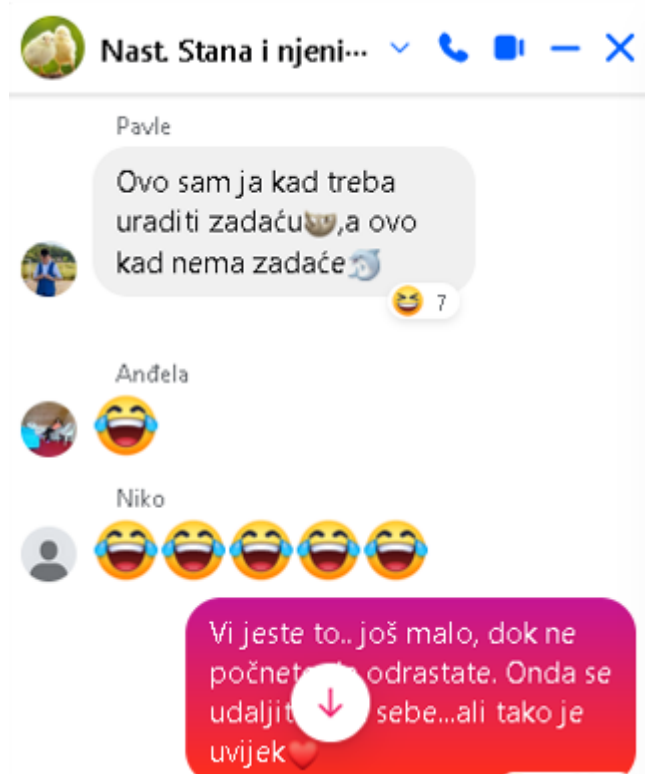
Stana Kujundžić

07.09.2025. 09:23

Pogledano: 46 puta

Izazovi koji su me oblikovali : "ČEKAJUĆI ODGOVORE"

...I koliko god da prolazimo zajedno kroz određeni period ispunjen dobrim ili lošim spoznajama, uvijek ćemo imati svaku svoju priču i svaka će biti istinita, a svaka će opet nizati različite slike u očima onoga ko je čita...

Mogla bih svakoga dana ispričati priču o najljepšem pozivu... Priču o njima, mojim učenicima i meni, njihovom učitelju. (Volim za sebe reći "učitelj", nekako mi toplije zvuči, a ja želim da bude baš tako). Ovo je samo jedna od priča, nastala u vrijeme nastave na daljinu.

ČEKAJUĆI ODGOVORE

Nast. Stana i njeni pilici 🐣

Dragana, Милица и још 72 учесника

Biti ili ne biti...

Vilijam Šekspir

Hamletovsko pitanje postavljam sebi svakog dana od kada sam čula „od sutra se zatvaraju sve škole“ i dodajem još mnoga; tražim odgovore za sebe, za njih, za nas.

Ali najmanje je upitno ono originalno, hamletovsko "Biti ili ne biti..." jer znam da ćemo izaći opet kao pobjednici ma koliko panično ponavljam- kako, šta, ko će sve to izdržati, bez djece, učionice...Mnogo je važnije naći odgovore na pitanja ko ili šta biti sada kad nas nema više tamo gdje smo znali sve odgovore i mogli procijeniti njihovu istinitost gledajući se oči u oči i kako uopšte u datom trenutku biti učitelj koji poznaje, prepoznaje, saznaje, vjeruje. Učitelj... učenik... roditelj... ili samo drug, kolega... ili sve odjednom, pa kako bude? Suočiti se sa onim što dolazi, ma šta to bilo i ma kako se zvalo!

Ono što nije zapisano, i ne postoji; bilo pa umrlo.

Meša Selimović

Zato i poželjeh da napišem ovaj esej, pričajući o sebi kao učitelju, nastavniku i o njima, mojim učenicima, u vremenu „korone“, vremenu nastave bez učionice i školskih klupa. Ne smije ostati nezapisano, makar kao trag u jednoj svesci u kojoj pišemo za svoju dušu.

Ko sam ja? Mogu li ja sve ovo onako kako mi se nameće ovom silom vremena ispunjenog virusom koji vreba sve naše slabosti, sa svih strana?

Da je samo jedan, lako bismo, usredsredili bismo se i pronašli način da nas ne dotiče. Ali nema im broja, tim „virusima“ koji svakodnevno prave prepreke. Da, tako sam ih nazvala, virusima, sve prepreke na koje smo nailazili, pitajući se kako da pronađemo puteve i staze kojima se može proći, a da se ne „zarazimo“.

Otkad znam za sebe volim djecu, njihovo prisustvo i njihovu radoznalost. I uvijek sam znala da ponudim odgovore tražeći i prepoznajući u njihovim pogledima srećne i tužne priče, da ih razumijem i podržim, da im se nađem u svim pokušajima pronalaženja one dobre, dječije strane.

I mogli smo tako uvijek stići do cilja. Ja, njihov učitelj, i oni moji mali drugari koji su uvijek čekali moj osmijeh nakon kojeg bi postajali moji mali svjetionici i putokazi. I onda odjednom, kao kad se ugasi svjetlo na pozornici i čekaš šta će da donese priča koju si došao da slušaš, gledaš. Njoj si makar znao naslov. Ovoj ni toliko; ni vrijeme kada će i koliko da traje, ni ono najvažnije, o čemu će da priča. Morali smo sami smisliti i uvod i razradu koja još uvijek traje. Nadamo se samo da će završni dio biti poznata priča- oni, ja i obostrano zadovoljstvo, kraj školske godine.

Ali ovako bez školskog zvona i one graje u dvorištu škole i onog poznatog „IDEEEE...“ kada me kroz odškrinuta vrata primijete sa dnevnikom u ruci kako koračam prema učionici, bez svega toga, jako teško da će biti zadovoljstva .

...ono što se ne može objasniti samome sebi, treba govoriti drugome. Sebe možeš obmanuti nekim dijelom slike koji se namtene, teško izrecivim osjećanjem, jer se skriva pred mukom saznavanja i bježi u omaglicu, u opijenost koja ne traži smisao. Drugome je neophodna tačna riječ, zato je i tražiš, osjećaš da je negdje u tebi, i loviš je, nju ili njenu sjenku, prepoznaješ je na tuđem licu, u tuđem

pogledu, kad počne da shvata.

Meša Selimović

Oni zatvoriše škole, a u stvari zatvoriše nas. Zaključaše nas i prepustiše naredbama, zaključcima, nedorečenostima sa jednim jedinim putokazom- "snađite se u hodu..."

U hodu smo i učili, bili smo učenici i mi i oni. Učila sam ja njih, ali i od njih, znači bili su učitelji i oni. Ti mali, veliki mudraci, koji su pomogli meni, a ja njima da se upoznamo i ovako na neviđeno, na riječ. Pisali smo. Oni svoje zadaće, pišući samostalno, prepisujući od drugih, od mene ponekad... Bilo je i onih koji nisu pisali, pa onda skupe sve što im se pošalje i dobijem „deset u jedan“... Ćutim, razmišljam kako da reagujem, odustanem od optužbi i samo odgovorim: „u redu“, nadajući se da će sljedeće zadaće biti jedna po jedna i samo njegova. Dosta toga je trebalo promijeniti u stavu, načinu i procjeni koliko su zaista trebali, a koliko jesu uradili moji učenici. Mnogo truda je uloženo da se možemo uvijek razumjeti, onako kako smo i mislili, dok smo kucali slova i pretvarali ih u riječi, prije nego bismo pritisnuli ono „pošalji“. I dok ne dobijem potvrdu na poslanu poruku u obliku srca, palca okrenutog na gore, smješka, onih „lajkova“ koji uvijek odagnaju sumnju da nisu zadovoljni, gledam, provjeravam da li su vidjeli šta sam im napisala. I vjerujem im, dozivam u sjećanje njihove likove u školskim klupama, poglede kojima uvijek reaguju, zamišljam osmijeh ili ljutnju u trenutku kad im pišem. Ne želim ničim da ih povrijedim, ali moram da reagujem na sve. Nekada bih i više puta brisala poruke koje napišem reagujući „na prvu“.

Najveći čovjek uvijek ostaje dijete.

Gete

A sjećam se, krenulo je kao po nekoj komandi - nastajale su grupe, male, velike, po odjeljenjima, predmetima, zadacima, zadaćama... Prva sedmica bila je „Ko preživi , pričaće!“ Dan je trajao, u to sam sigurna, onoliko sati koliko je bilo pitanja i odgovora. Onaj zvuk bez kojeg ne funkcionišem više u svojoj kući. „Bling“ pa poruka, slika, smajli, srce. „Nastavnice, poslala sam vam zadaću!“ Par sekundi poslije: „Da li je stigla?“ Minut nakon toga: „Jeste li je možda pregledali?“ Paralelno sa tim porukama stiže još dvadeset, trideset i na kraju osamdeset sedam. Na svaku odgovaram: „da... nisam... jesam... dobro je... nije tačno, objasniću poslije...“

Nakon toga čekam, brojim... Nema više, zašto?.Nisu znali? Možda neće ni napisati?!

Neke ne stignu nikako... Šta da radim, koliko da čekam, sedmica neka prođe, pa ću nešto poduzeti! Šta? Zvati roditelje?! Neću! To su moja djeca!

Djeluje haotično sada dok pokušavam da se sjetim svih momenata koji su okarakterisali ono vrijeme, vrijeme nastavnika, učitelja u doba korone. I u određenim momentima bilo je i prave šekspirovske tragikomedije.

Često mi je u sjećanju moja prva odluka da napravim jednu grupu za sve učenike; grupu na „mesendžeru“. Bez razmišljanja o bilo čemu započela sam sa unošenjem njihovih imena, tražeći ih.

Možda sam unijela tri ili pet imena, ne sjećam se više tačno. Istog trenutka kada su shvatili zbog čega nastaje grupa, krenulo je njihovo dodavanje drugara, koji su za par minuta, ne usuđujem se reći sekundi, postali novi članovi. Četiri razreda mojih učenika kao nekom čarolijom, otpočelo je razgovor sa mnom. Košnica, prva asocijacija, nakon poruka koje su se samo pojavljivale jedna za drugom sa sadržajima prepunim radosti i zadovoljstva. Taj osjećaj jedne ogromne potrebe da se bude zajedno, da ih „čitam“ i da sam dio jednog novog, njihovog svijeta, neponovljiv je. Samo sam te martovske noći uspjela zaspati zaboravljajući koronu, srećna što smo „kliknuli“ svi odjednom, bez razmišljanja. I što smo zajedno.

Djeca nisu bojanke. Ne možeš da ih ispuniš svojim omiljenim bojama.

Haled Hoseini

Iduće noći uvjeravala sam samu sebe da mi ne smetaju ti mali zvončići, koji se neprestano oglašavaju i ponavljaju, šaljući signal da su prisutni, da pišu. Pogledam na brzinu...vidim igraju basket, igricu, i objavljuju osvojene bodove. Šta sad? Da se javim ili ne? Ako im napišem da nema smisla, ponoć je već prošla, napustiće grupu... Šta onda da radim, ako ostane samo dio njih, ne želim da ih izgubim? Čujem da neko od njih kuca, pročitam: „Nastavnica možda spava, trebali bi prekinuti ovo... probudićemo je!“ Marina odgovara (draga Marina, ona uvijek ima nešto za reći!) „Ma sigurno je isključila zvuk! Javila bi se do sada...!“ Nasmijah se kad čuh opet one zvončiće, jedan za drugim. Šta ću nego isključiti zvuk, djeca se igraju, druže, zatvoreni u svojim sobama, našli su način da se raduju... Ne može uvijek samo moja matematika. Napisah već da sam učila od njih. Tih prvih noći shvatila sam da ne mogu biti samo njihov učitelj, moram se na svaku njihovu djetinjariju vratiti u djetinjstvo i biti ponovo dijete. Pustiti ih da svojim bojama ispune ovu za sve nas novu bojanku, u kojoj mene ima samo tamo gdje ostane prostora da se uklopim pazeći na „kompoziciju“ koju oni stvaraju.

Grupi su oni sami dali ime- „Nastavnica... i njeni pilići“, dodavši sličice malih žutih pilića.

... svako ima svoju istinu i to je baš dobro, samo ne znam zašto se zove istinom, jer bi istina morala biti jedna, pa bismo pomrli od dosade, a najbolje je kad je tuđa istina neistina, zabavnije se živi.

Meša Selimović

I koliko god da prolazimo zajedno kroz određeni period ispunjen dobrim ili lošim spoznajama, uvijek ćemo imati svako svoju priču i svaka će biti istinita, a svaka će opet nizati različite slike u očima onoga ko je čita. Tako je i ova moja, napisana čistog srca, možda za jednog nastavnika i previše okrenuta onom duhovnom, onom što nas čini ranjivima. Ali samo sam tako uspjela otkriti ko sam ja i ko trebam biti njima u ovom vremenu bez učionice i školskih klupa. Jer, sigurna sam,

ako bismo svi bili na jednom crtežu obojenom zajedničkim bojama, da bi mene, da pustite njih devedeset sedam, nacrtali negdje gore iznad svega. Jer znaju oni da su za ovo vrijeme postali moja duga, prema kojoj uvijek treba da koračam. Oni su bili i ostali moji svjetionici, čija svjetla zatrepere tačno kada treba i ja ih prepoznam. Ja, njihov nastavnik, i oni, moji učenici. Nastavnica i njeni pilići.

... Ovaj esej sam započela prvih dana aprila, dok sam još uvijek tragala za onim malim signalima, koji bi mi otkrili da je sve u redu; da sve što radim i treba da bude tako. Zatim danima ne bih ništa pisala, čekajući šta će dalje da se dešava. A u stvari tražila sam odgovore na svoja pitanja i ponovo sjedala da pišem čekajući da ih otkrijem. Sada je već juni i ja mogu mirno da završim.

Svi tačni odgovori su zaokruženi.

Kujundži? Stana

Collections

Inspiriraj druge

Autorski tekstovi

Čas kad sam počeo_la